

РЕШЕНИЕ

№ 1274

гр. София, 28.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 10.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **9962** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 ал.2 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба от П. Б. К. ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес – [населено място], [улица], ет.4, ап.10 и с адрес за призоваване – [населено място] , [улица], ет.10 срещу Решение № ПИ 295/05.10.2021г. на Директора на ТД на НАП С. град, с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба с вх. № С210022-000-0434916/23,09.2021 г. по описа на от ИС „Събиране”, ТД на НАП С., подадена от П. Б. К., срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С210022-022-0068875/17.09.2021 г., издадено от Н. С. на длъжност публичен изпълнител, дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.

Жалбоподателят твърди, че постановлението за налагане на обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП- С. са незаконосъобразни, тъй като са постановени при липса на фактически и правни основания. Навежда аргументи, че към датата на постановяване на оспореното решение, публичните му задължения са в размер на 84,89 лева. Сочи, че не е получавал покана за доброволно изпълнение, като обезпечителната мярка е прекомерна и противоречи на целите на закона. По изложените съображения, моли съда да отмени обжалваното решение, както и постановлението за налагане на обезпечителни мерки.

В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, не се явява и не се представлява. Не претендира разноски.

Ответникът- директорът на ТД на НАП- С. чрез процесуалния си представител-

юрисконсулт Н., изразява становище за неоснователност на жалбата. Представя писмен отговор. Моли съда да постанови решение, с което да остави жалбата без уважение и да потвърди процесното решение като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Срещу жалбоподателят П. Б. К., е образувано изпълнително дело с №[ЕИК]/2018 г. по описа на ТД на НАП С. за задължения по ЗДДФЛ и глоби в общ размер на 757,20 лв., в т.ч. главница 673,00 лв. и лихва 84,20 лв., формирани през периода 2014 г. - 2020 г. Производството е започнато в съответствие с разпоредбата на чл. 221 от ДОПК, като до лицето е изпратено съобщение за доброволно изпълнение с изх.№ С190001-048-0061570/27.03.2019г. По административната преписка липсват данни за връчването му. Издадено е Разпореждане за присъединяване с И.№ С210022-105-0169728/04.06.2021 г., с което е присъединено вземане от 127,05 лв. по Декларация по ЗДДФЛ № 2214И0466728 /04.05.2021 г,

В изпълнение на служебните си задължения по обезпечаване на публичните вземания, е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С210022-022-0068875/17.09.2021 г. от публичен изпълнител Н. С. на основание чл.200 и чл.201 ал.3 от ДОПК, по отношение на актив, чиято стойност е най-ниска - МПС, притежаван от жалбоподателя - лек автомобил марка L., модел N., рег . [рег.номер на МПС] , рама № 5LMFU275 56LJ09677, година на производство 2005г., мощност 224kw, с балансова стойност 0.00 лв.

На 27.09.2021 г. в „Неразпределени суми” в ИС „Събиране” е постъпила сумата от 673,00 лева, доброволно платена от жалбоподателя, която е разпределена с Разпореждане за разпределение с изх. № С210022-125- 0233209/27.09.2021 г.

Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С210022-022-0068875/17.09.2021 г., е изпратено на жалбоподателя и връчено по електронен път чрез портала за Електронни Услуги на НАП на 18.09.2021 г., видно от Удостоверение за електронно връчване, приложено по делото – лист 13.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка, други доказателства не са ангажирани от жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена на 12.10.2021г. /лист 5 от делото/, в предвидения в чл.197, ал.2 от ДОПК преклузивен 7- дневен срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество, относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение, съдът намира, че същото е издадено от компетентен орган, в кръга на предоставените му от закона правомощия и в предписаната от закона форма. В тази връзка са представени от административния орган – Заповед № 367/17.05.2021г. на изп.директор на НАП, Заповед № 1672/18.08.2009г. на изпълнителния директор на НАП и Заповед № 666/30.09.2021г. на изп.директор на НАП.

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, също е издадено от компетентен орган- публичен изпълнител в ТД- НАП С. в съответствие с разпоредбата на чл.167от ДОПК.

При проверката на материалната законосъобразност на издаденото решение и постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, съдът следва да прецени дали са били спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки, предвидени в нормата на чл.195, ал.1-3 от ДОПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ДОПК на обезпечение подлежат установените и изискуеми публични вземания. В случая на жалбоподателя е наложена обезпечителна мярка на основание чл. 195, ал. 1 във връзка с ал. 3, т. 2 от същата разпоредба, въз основа на годни изпълнителни основания, срещу които се допуска налагането на обезпечителни мерки. Към датата на издаване на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки от 17.09.2021 г., размерът на публичното задължение е посочен коректно от публичният изпълнител, а именно главница в размер на 673,00 лева и лихва в размер на 84,20 лева, общо в размер на 673,00 лева.

В хода на изпълнителното производство са постъпили парични суми от жалбоподателя за погасяване на задълженията му в размер на 673,00 лева. В тази връзка е издадено и цитираното Разпореждане № С210022-125-0233209/27.09.2021г. на публичния изпълнител за разпределяне на плащането.

След извършена справка от органите по приходите в информационните регистри на НАП се установява, че към 29.09.2021 г. жалбоподателя има задължение в размер на 84.89 лв. В разпоредбата на чл. 208, ал. 1 от ДОПК е посочена основната предпоставка за отмяна на наложеното обезпечение. Съгласно чл. 208, ал. 1 от ДОПК отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно или по искане на длъжника в 14-дневен срок от постъпването ѝ след погасяване на публичното задължение, както и в случаите по чл. 225, ал. 1, т. 2 и 5 .

Действително погасяване на задължението в пълен размер не е налице, както и условията по прекратяване описани в чл. 225, ал.1, т. 2 и т.5. В конкретния случай, за да потвърди атакуваното Постановление, административният орган правилно приема, че не са изпълнени и предпоставките на чл. 199, ал. 2 от ДОПК за отмяна на наложеното обезпечение, доколкото от страна на длъжника не е представено обезпечение в пари безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. Към жалбата до АССГ доказателства в противна насока не са приложени, като възраженията на лицето остават недоказани.

От друга страна обаче, постановлението за налагане обезпечителни мерки не е мотивирано съобразно изискването на чл.195 ал.1 от ДОПК.

Видно от Постановлението за налагане на обезпечителни мерки, в същото е посочен единствено размерът на публичното вземане. Размерът на публичното вземане не може да бъде единствено основание за налагане на обезпечителни мерки. Публичният изпълнител не е изложил никакви мотиви, защо е приел, че ще бъде затруднено събирането на публичното вземане.

Съгласно разпоредбата на чл.196, ал.1, т.3 от ДОПК, в постановлението е необходимо да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Налагането на мерките следва да е обоснована от органа съобразно преследваната от закона цел. В случая постановлението, чиято законосъобразност е била предмет на оспорения административен акт, има за свое фактическо основание само и единствено размерът на задължението на жалбоподателя.

Цитиран е законовият текст, без да са изложени конкретните фактически обстоятелства, въз основа на които да се приеме, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане. Изложеното от решаващия орган, че жалбоподателят е самоосигуряващо се лице, без начислен облагаем доход, не притежава банкови сметки, но разполага с недвижими имоти и един лек автомобил, не би могло да доведе до извода, че има риск събирането на публичното вземане да бъде осуетено или затруднено. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че жалбоподателят доброволно по своя инициатива е погасил голяма част от публичните си задължения, а именно доброволно от същия е внесена сумата от 673,00 лева, при общ размер на публичното вземане в размер на 757,20 лева.

Видно е и обстоятелството, че към момента на депозирана на жалбата му адресирана до АССГ, същият е внесъл дължимата държавна такса по съдебното производство, като е наредил превод от собствена банкова сметка по банковата сметка на съда.

Действително съгласно чл.142 ал.1 от АПК, приложим на основание параграф 2 от Допълнителните разпоредби на ДОПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Съгласно разпоредбата на ал.2 от същия член, установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания.

Несъмнено наличието на нови факти по смисъла на чл.142 ал.2 от АПК е извършеното плащане на голяма част от публичното задължение от страна на жалбоподателя П. Б. К., наредено само няколко дни – на 22.09.2021г., след издаване на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки с изх.№ С210022-022-0068875/17.09.2021г., както и обстоятелството на откриване на банкова сметка в банка ДСК с титуляр П. Б. К.. Съобразявайки наличието на същите, съдът намира, че оспореното решение на Директора на ТД на НАП С. е незаконосъобразно, тъй като е постановено от една страна при липса на достатъчно мотиви, относно обезпечителната нужда, а от друга страна е нарушен принципът на „съразмерност“ в административния процес.

Разпоредбата на чл.6 от АПК /специфична част, от който е самото данъчно производство, и които правила се прилагат субсидиарно/, е проявна форма на правилото, че наложеното обезпечение следва да съответства на очакваното задължение. Този принцип е грубо нарушен и възраженията, изложени в тази връзка в жалбата са основателни. Наложена е обезпечителна мярка „запор“ по отношение на лекия автомобил, собственост на жалбоподателя, без да бъде обсъдена и съобразена конкретната обезпечителна нужда.

В случая такава преценка не е направена и липсва обоснована и мотивирана обезпечителна нужда за налагане на обезпечителни мерки, което представлява съществено нарушение на материално-правните разпоредби и съответно определя Постановлението за налагане на обезпечителна мярка като незаконосъобразен административен акт. Съответствието на административния акт с материалния закон се преценява въз основа на посочените в акта фактически основания. Мотивирането

на акта при прилагането на бланкетна правна норма е задължително условие за неговата законосъобразност. Формалното цитиране на текста от закона и грубото игнориране на други обективни факти и обстоятелства води до извод за незаконосъобразност на оспорения акт, както и на постановлението, с което са наложени обезпечителни мерки

Всичко изложено по-горе води до извод, че обжалваното решение на директора на ТД на НАП-С., е незаконосъобразно и като такова подлежи на отмяна, както подлежи на отмяна и Постановлението, с което са наложени обезпечителните мерки.

При този изход на спора, на основание чл.161, ал.1 от ДОПК вр. с чл.144 от ДОПК, разноси се дължат на жалбоподателя, но такива не са заявени нито с жалбата, нито в хода на съдебното производство, поради което съдът не дължи произнасяне.

По изложените съображения и на основание чл.268 от ДОПК вр. с чл.197, ал.3 от ДОПК, Административен съд-София град, III-то отделение, 61-ви състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Б. К. ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес – [населено място], [улица], ет.4, ап.10 и с адрес за призоваване – [населено място], [улица], ет.10 Решение № ПИ 295/05.10.2021г. на Директора на ТД на НАП С. град, с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба с вх. № С210022-000-0434916/23.09.2021 г. по описа на от ИС „Събиране”, ТД на НАП С., подадена от П. Б. К., срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С210022-022-0068875/17.09.2021 г., издадено от Н. С. на длъжност публичен изпълнител, дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С210022-022-0068875/17.09.2021 г., издадено от Н. С. на длъжност публичен изпълнител, дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: